

ЗАКЛЮЧИТЕЛЕН КОНЦЕРТ

След мъжественото, изпълнено с героичен патос въстание на оркестъра, солистът започна просто, речитативно своя разказ. Лиричната красота Унгар предаде с възбуваща непосредственост през цялата първа част. Втората част (бисира на при първото изпълнение на концерта — през 1786 година) и най-вече изсвирената от Унгар с много финес поетична кода накараха препълнената зала да затаи дъх. Мисля, че за нашия скъп гост това значеше много повече от бурните аплодисменти, последвали отличено изсвирената последна част на концерта.

Деветата симфония! Още с първия замах на Живоин Здравкович, с първите „ре-ла, фа-ре“ на тази гениална по своята простота и изключително богата по емоционалния си заряд тема бяхме пренесени в един друг свят. Подпомогнат активно от целия състав на оркестъра, Здравкович изгради по внуши-

телен начин симфоничната драма в I-вата част. Драма, изпълнена със светкавици и бури, един безреден бяг за спасение от ударите на съдбата. Едно поддинамично изпълнение — и по звук, и в темпо — би въздействувало още по-силно.

Скерцото бе най-добре направената от оркестъра част, с характерния му зловещ хумор и стициен, увличащ ритъм. Контрастна атмосфера успя да създаде Здравкович в Адажиото. Тук цареше спокойният мир на мечтите, на меланхоличната размисъл, без следа от душевни борби.

И изведнъж: ужасни фанфари, хаос от звуци. Не! Напери от първите три части. . . Контрабасите и челите първи намериха търсения мотив. Постепенно пред нас се затвърди темата на радостта. Хор, солисти и оркестър сляха своите гласове в мощния химн на освобождения човек: „Прегърнете се, милиони“ . . .

Прочут музикант, дирижираше оркестрите на всички световни столици, Живоин Здравкович се представи пред нас като верен тълкувател на Бетовеновия симфоничен стил. Със семпъл, обрисоващ предимно ритмичната и агогична страна на музикалната тъкан, Здравкович изнесе един стилизиран концерт.

В този концерт русенският оркестър показа най-добрите си страни. Нашите филхармоници потвърдиха, че могат да бъдат не само инициатори на единствените по рода си у нас фестивали, но могат да бъдат и основа за неговото окончателно утвърждаване и популяризиране далеч зад пределите на нашата родина.

И все пак, основната причина за успеха на заключителния концерт трябва да търсим в отличното, безупречно представяне на Българската хорова капела. Добре подготвен от главния си диригент Георги Робев — един изключителен музикант, нашият представителен хор колектив

покри напълно — и звуково, и стилно, хоровата партия във финала на симфонията, за която е предписано да се пее от хор от 200 души. Чест за капелата е и фактът, че солистичният квартет (всрещ който изпълнаха Елисавета Даскалова — сопран, и Благой Спасов — бас) е от самия й състав.

На съвместното музициране на Русенския оркестър и хоровата капела сме се радвали и друг път. Слушали сме и прекрасно изпълнена от тях Деветата симфония на Бетовен. Но в тази пролетна вечер великата творба на големия майстор-симфоник въздейства по особено силен начин. Защото нищо друго не би подхождало повече за закриване на музикалните дни на дружбата между крайдунавските страхи от последната симфония на Бетовен, възпяваща любовта и дружбата, предричаща братството между милионите хора, борещи се за мир и частие в света.

Хачия Мухралия

С концерта на Русенския филхармоничен оркестър, изнесен съвместно с Българската хорова капела „Светослав Обретенов“ на 10 т. м., приключиха Мартенските музикални дни 1966 година.

Под диригентството на Живоин Здравкович, главен диригент на Белградската филхармония, бяха изпълнени: Концерт за пиано и оркестър в до минор № 24 от Моцарт и Деветата симфония на Бетовен.

До минорният концерт на Моцарт е един от най-хубавите клавирни концерти на гениалния композитор. Възхищават се на изключително красивата мелодика на средната му част, Бетовен е казал: „Ние никога не бихме могли да създадем нещо така красиво“.

Името на унгарския пианист Имре Унгар е добре познато и у нас от предишните му гостувания в България. Унгар увлече и трогна русенската публика. При предаване красотата на кристалните моцартови мисли Унгар не блести с изключителна перлова игра; дори някои темпови разклащания отминаха незабелязано. Защото пределно вгълбен в раждащите се под пръстите му тонове, Имре Унгар музицира! Той говори чрез своя инструмент; при всяка фраза, при всяка тема създава подходяща звукова атмосфера, принуждавайки слушателя заедно с него да се радва на вечната красота в Моцартовата творба.